Dr. Dávid Ibolya
igazságügy-miniszter asszony beszéde
a Kisfogház Emlékhely átadásán

Köztársasági Elnök Úr!
Emlékezők és tisztelettevők!

Testvéri szeretettel köszöntöm a négy évtizede itt raboskodókat, akik ma vendégeink a Kisfogházban.

Ma és itt emlékezünk egy hazug korszakban kegyetlenül kivégzett mártírjainkra. Emlékezünk azokra, akiket a Forradalom leverése után meghurcoltak, emlékezünk mindazokra, akik a kommunista megtorlásnak estek áldozatul.

A hely, ahol állunk, szomorú emlékezés helye: a kivégzettek, a mártírtok szenvedése tette azzá. Mennyi és mennyi búcsúzás, sírás, dac, remény, megalázás. Sóhaj és aggodalom az otthon maradókért, a túlélőkért. Himnusz, imádság, haláltusa. S a halottszállító szekér nyikorgása az éjszakában! Út a 301-es parcelláig... Nem mi tettük az emlékezés helyévé, hanem a mártírok szenvedései.

„Tisztességes emlékezés nélkül nem lehet nemzetet építeni."

Alig egy hónapja Aradon emlékeztünk. Aradon, a magyar Golgotán. Nekünk kijutott belőle. Kijutott az elnyomók által ácsolt bitókból. Kijutott a szabadságharcok leveréséből.

Utóbb mindig akasztófát ácsoltak azok, akik nem tanultak a történelemből, akik a nemzet szabadságvágyát semmibe vették. És kísértetiesen ismétlődött meg 45 éve az, ami Aradon 152 évvel ezelőtt történt meg.

Kísértetiesen ismétlődött meg az a megtorlás, amit a nemzet már egyszer átélt. Ám az '56-os megtorlás minden eddiginél több áldozatot követelt.

Reményik Sándor sorai egy nép, a Magyar Nép szabadságfosztása miatti örök sorok:

„Először a dicsőség hullott le,
Aztán a Hatalom,

Aztán a Korona,
A kettős kereszt s a Hármas halom,
Aztán a Szabadság,
Azután a Hit,
Aztán a Remény, –
Nyomán a lefutott csillagzatoknak
Maradt a Csend.
S a Sötétség az égbolt peremén."

45 éve ezen a napon sötétség borult Hazánkra. Az önkény sötétsége, a megtorlás sötét árnyéka.

Hajtóvadászat indult minden hazug ígéret ellenére.

Emlékeznek Kádár mézes szavaira Szolnokon és az azt követő árulására?

Hazudott és egy népet árult el!

Haynau diadalittasan jelentette, hogy a magyarokból hosszú időre kiölte a rebellió gondolatát. Kádár ugyanezt tette! Jelentett és teljesített.

De micsoda fájdalom egy népnek, ha közülük kerül ki pribékje. A történelem tapasztalata mutatja, hogy az ilyen könyörtelenebb.

A forradalmat leverő kommunista diktatúra az idegen érdekek kiszolgálójává vált: az értelmiségitől a kétkezi munkásig, százezreket ellenségnek minősített – koholta a tetteket, a pereket. Ördögi színjáték kezdődött!

Ezért ártatlanok a kivégzettek, a meghurcoltak. Ezért nem rehabilitálásról beszélünk, hanem az ártatlanságuk kimondásáról, az emberi, erkölcsi becsületük visszaállításáról, emlékük méltó megőrzéséről. A Forradalom, a Népünk szabadságvágyának tisztaságáról.

Tisztelt Honfitársaim!

Az emlékfalon sorjáznak a nevek. Csupa olyan ember, aki nem akart mártír lenni. Azzá vált. Tisztelettel emlékezünk rájuk. De érezzük, hogy nem elég az emlékezés. Több kell: a múlt tanulságának a jövőt kell szolgálnia.

Aki nem tanul a történelem hibáiból, az arra ítéltetik, hogy újra átélje.

Mi a Kisfogház megnyitásával helyet teremtettünk, amely egyszer és mindenkorra – a ma élők és az utánunk jövők számára a megdöbbentő megtorlás megrendítő mementója.

Mementó magunk, mások és a jövő elé! El kell ide jönni, újra, meg újra: látni kell a vesztőhelyet, a halálos zárkákat. Olvasni a neveket és itt a 301-es parcella közelségében, csendben – de soha bele nem törődve – emlékezni.

Hogy ne legyen többé önkény – zsarnokság – rémuralom. Hogy ne legyen többé e hazának olyan nemzedéke, akit megaláznak, meggyaláznak, rettegésben tartanak. Soha ne legyen a hazának nemzedéke, mely hazugságban nő fel.

Köszönöm, hogy meghallgattak.